

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 18Co/205/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8712209728
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 09. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniela Babinová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2016:8712209728.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Daniely Babinovej a sudcov JUDr. Mariany Muránskej a Mgr. Miloša Koleka v právnej veci žalobcu X.. W. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q., Y. XX. L. XXX/XX, proti žalovanému Slovenská republika v zastúpení Ministerstvom spravodlivosti SR Bratislava, Župné námestie 13, v konaní o náhradu škody s prísl., v konaní o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Poprad zo dňa 14.04.2015, č. k. 11C/140/2012-221, jednohlasne takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie návrh zamietol a vyslovil, že o trovách konania rozhodne do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánov verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote. Nečinnosť orgánov verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. Zo strany súdu nebol zistený nesprávny úradný postup, t.j. obdobie v trestnom konaní, ktorý by mal súd posúdiť ako prietahy v konaní. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní vychádzal z právnej úpravy náhrady nemajetkovej ujmy podľa § 17 zák. č. 514/2003, pričom je zrejmé, že žalobcom označený nesprávny úradný postup spadá do obdobia účinnosti oboch zákonov, t.j. 58/1969 Zbierky ako aj zák. č. 514/2003 Z. z.. V zmysle § 27 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. je nepochybné, že na čas obdobia nesprávneho úradného postupu do účinnosti zák. č. 514/2003 Z. z. je potrebné aplikovať zák. č. 58/1969 Zb., ktorý však neumožňuje odškodnenie nemajetkovej ujmy. Nemajetková ujma bola členená až zákonom č. 514/2003 Z.z.. Podľa zák. č. 58/1969 Zb. nárok na odškodnenie nemajetkovej ujmy nepriznal a tento bol žalovaný až zákonom č. 514/2003 Z.z.. Zák. č. 58/1969 neumožňuje uhradiť nemajetkovú ujmu pozostávajúcu z morálnej či psychickej ujmy. Nemajetkovú ujmu v peniazoch môže súd priznať, ak sa morálna satisfakcia nezdala postačujúca a dôstojnosť osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti bola v značnej miere znížená. V tomto konkrétnom prípade oslobodenie spod obžaloby samo osebe predstavuje dostatočnú satisfakciu a nebolo preukázané zníženie dôstojnosti či vážnosti v priamej príčinnej súvislosti s prietahmi v trestnom konaní, ktoré mal utpieť žalobca. Súd preskúmal spisový materiál 6T/113/2008 a nemal preukázané, že došlo k prietahom v konaní. Samostatná dĺžka trestného konania neznamena, že má žalobca nárok na náhradu nemajetkovej ujmy a súd nemal takýto nárok preukázaný. Ako sám žalobca uviedol rozhodné obdobie 2006-2008, súd sa s tým vyporiadal, ako

už vyššie uviedol. Celé trestné konanie bolo vedené v zmysle zákona. Čo sa týka náročnosti trestného konania, bolo značne náročné, zo strany súdu bolo potrebné zabezpečiť príslušné technické zariadenia na prenos zvuku a obrazu v súvislosti s výsluchom agenta a zabezpečenie audiovizuálnej techniky, čo zo strany súdu bolo zabezpečované v rámci schopnosti a možnosti. Žalobca odo dňa 1.11.2006 do 30.4.2007 bol na študijnom pobyte v Anglicku a konanie bolo prerušené. Následne dňa 3.9.2007 bolo pokračované v konaní, dňa 3.9.2007 sa uskutočnil výsluch žalobcu a odo dňa 4.6.2008 bol opätovne žalobca v Anglicku. Na výsluch sa dostavil dňa 8.8.2008 a dňa 25.8.2008 bola podaná obžalobazmena právnej kvalifikácie, tzn. že nie je pravda, že za uvedené obdobie sa v uvedenej veci nekonalo z dôvodu na strane súdu, resp. iných orgánov činných v trestnom konaní, ale práve z dôvodu pobytu žalobcu v Anglicku na základe jeho žiadosti sa nekonalo. Vo vzťahu k čl. 5 európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, skutočnosti ktorými žalobca odôvodňuje vznik nemajetkovej ujmy sa netýkajú len nárokov v súvislosti s väzbou, ale uvádza, že k následkom v osobnom a pracovnom živote došlo v dôsledku trestného stíhania. Súd posudzoval návrh žalobcu v zmysle zákona č. 58/1969 ako aj zákona č. 514/2003 Z.z.. Prvým zo znakov uvedených vyššie je objektívna spôsobilosť zásahu vyvolať nemajetkovú ujmu, spočívajúcu buď v porušení, alebo i len ohrození osobnosti fyzickej osoby. O danosti tohto znaku možno hovoriť vtedy, ak zásah do cti alebo dôstojnosti fyzickej osoby je v konkrétnom prípade objektívne so zreteľom na všetky okolnosti prípadu spôsobilý ohroziť uvedené chránené hodnoty ľudskej osobnosti. Pri konštrukcii uvedenej v Občianskom zákonníku nie je významná subjektívna stránka, t. j. ako určitá fyzická osoba zo svojich subjektívnych hľadísk vníma určité konanie a jeho dôsledky. Znak objektívnej spôsobilosti zasiahnuť do chránených osobnostných práv je preto daný vždy vtedy, ak ide o také konanie, ktorého dôsledky by v rovnakej situácii negatívne pôsobili na každú inú fyzickú osobu ako nebezpečenstvo zníženia jej vážnosti u spoluobčanov a tým aj nebezpečenstvo nepriaznivého ovplyvnenia jej uplatnenia v spoločnosti. So zreteľom na to, že právna úprava ochrany osobnosti v právnom poriadku Slovenskej republiky je založená na objektívnom princípe, nevyžaduje sa, aby na strane pôvodcu zásahu existoval úmysel priamy alebo nepriamy, alebo nedbanlivosť vedomá alebo nevedomá. V dôsledku toho môže byť uvedený znak daný aj v prípade mimovoľného konania alebo konania zo žartu a napokon aj konania v dobrej viere, pri ktorom si konajúci neuvedomuje objektívnu spôsobilosť svojho konania zasiahnuť do osobnosti inej fyzickej osoby, napr. ak je osobne presvedčený o pravdivosti ním na verejnosti prednesených nepravdivých skutkových tvrdení o niekom inom. Druhým zo znakov konania zasahujúceho do chránených práv osobnosti fyzickej osoby je neoprávnenosť zásahu. Neoprávneným je zásah, ktorý je v rozpore s právnym poriadkom. Môže k nemu dôjsť ústne, písomne alebo aj inak, vždy však musí byť jeho súčasťou rozpor so zákonom spočívajúci v tom, že ten, kto do chránených práv zasiahol, nemal na to zákonné oprávnenie a že nebol daný žiadny z dôvodov výnimočne vylučujúcich protiprávnosť zásahu. Posledným, tretím znakom právne relevantného zásahu do osobnosti fyzickej osoby je príčinná súvislosť na jednej strane medzi neoprávneným zásahom objektívne spôsobilým negatívne zasiahnuť do niektorej z hodnôt tvoriacich jej fyzickú a morálnu integritu a na druhej strane medzi vznikom nemajetkovej ujmy spočívajúcej v porušení alebo aspoň ohrození chránených osobnostných práv. Predpokladom úspešného uplatnenia práva na ochranu osobnosti je teda jednak to, že došlo k neoprávnenému zásahu a jednak to, že tento zásah bol objektívne spôsobilý privodiť ujmu na chránených osobnostných právach. Obe náležitosti musia byť splnené, aby vznikol právny vzťah, obsahom ktorého je na jednej strane právo domáhať sa ochrany podľa Občianskeho zákonníka a na obsahom ktorého je na jednej strane právo domáhať sa ochrany podľa Občianskeho zákonníka a na druhej strane povinnosť znášať sankcie uložené súdom.

3. Výrok o trovách konania odôvodnil ustanovením § 151 ods. 3 O.s.p..

4. Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalobca, ktorý vo svojom odvolaní uviedol, že súd zdôvodnil zamietnutie návrhu s odôvodnením, že v trestnom konaní malo byť postupované v súlade so zákonom a k priesťahom teda nedošlo. Podotkol, že celková doba trestného stíhania predstavovala takmer 8,5 roka, čo podľa jeho názoru je neúmerne dlhá doba. Skutočnosť, že malo byť prerušené trestné stíhanie z dôvodu jeho pobytu v Anglicku v r. 2006 na 5 mesiacov nie je relevantná, nakoľko ponechal aj kontaktné údaje pre vyšetrovateľa a sám bol teda plne k dispozícii pre účely vyšetrovania. Okrem toho konštatovanie, že trestné stíhanie bolo po celú dobu zákonné a nedošlo k priesťahom je nesprávne, a toto vyvracia samotný trestný spis a najmä oslobodzujúci rozsudok Okresného súdu Poprad, ako aj 3 uznesenia Krajského súdu v Prešove, kde sa jasne a jednoznačne konštatuje porušenie zákona, a samotná skutočnosť, že opakovane došlo k opätovnému prejednávaniu veci po jej zrušení krajským súdom je rovnako skutočnosťou, ktorá zakladá znaky nesprávneho úradného postupu formou priesťahov v konaní, čo potvrdzuje aj judikatúra, ktorú citoval v priebehu pojednávania. Okrem uvedenej v rozsudku Okresného súdu Poprad na str. 8 posledný odstavec uvádza, že pri rozhodovaní vychádzal iba zo zákona č. 514/2003 Z.z., zatiaľ čo na str. 9 predposledný

odstavec uvádza, že posudzoval návrh podľa zákona č. 514/2003 Z. z., ako aj podľa zákona č. 58/1969 Zb.. Na str. 10 rozsudku je odôvodnenie opierajúce sa o právo na ochranu osobnosti z Občianskeho zákonníka, ktorým opätovne súd zdôvodňuje zamietnutie návrhu, pričom opätovne zdôraznil, že nežiadal a nežaloval ochranu osobnosti v zmysle Občianskeho zákonníka, ale náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z., čo je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu za škodu. Rovnako nelogicky a zmätočne pôsobia aj vyjadrenia súdu v rozsudku na str. 9 kde uvádza: „Nemajetková ujma bola členená až zákonom č. 514/2003 Z. z.. Podľa zák. č. 58/1969 Zb. nárok na odškodnenie nemajetkovej ujmy nepriznal a tento bol žalovaný až zákonom č. 514/2003 Z.z.,... Žalobca opakovane zdôraznil, že považuje dĺžku konania za neúmernú a tiež zdôrazňoval špecifikum prípadu, že trestný čin bol vytvorený štátom a jeho orgánmi a to použitím agenta provokatéra, ktorý rovnako postupoval nezákonne, o čom sú jednoznačné dôkazy v trestnom spise. Poukázal na to, že v konaní opakovane uvádzal, čo považuje za prieťah v konaní a že považuje za prieťah v konaní celé konanie ako také, vzhľadom k tomu, že bol oslobodený pre nezákonnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní a hlavne zdôraznil to, že súd prvej inštancie v trestnom konaní napriek už zrušujúcemu rozhodnutiu odvolacieho súdu v trestnom konaní opakovane rozhodol o jeho vine a až následne došlo k oslobodeniu spod obžaloby, čo potvrdil aj odvolací súd. Žiadal preto zrušiť vec a vrátiť na ďalšie konanie.

5. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

6. Odvolací súd prejednal rozhodnutie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ust. § 378 a nasledujúcich zákona č. 160/2015 Z. z. (ďalej len „CSP“) a zistil, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Súdom prvej inštancie boli zistené rozhodujúce skutočnosti, na ktorých sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania a vec bola aj správne právne posúdená, preto považoval odvolanie žalobcu za nedôvodné.

7. Z obsahu spisu je možné ustáliť, že voči žalobcovi prebiehalo trestné konanie, ktoré vyústilo v konaní pred Okresným súdom Poprad sp. zn. 6T 113/2008. Trestné konanie bolo začaté dňa 31.07.2012 pre trestný čin zneužitia právomoci verejného činiteľa a trestný čin prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody. V súvislosti s týmto konaním bol vzatý žalobca do väzby, v ktorej bol od 03.08.2002 do 27.08.2002. Uznesením Okresnej prokuratúry v Poprade z 27.08.2002 bol žalobca prepustený z väzby na slobodu, nakoľko pominuli dôvody väzby. V súvislosti s jeho väzbou prebehlo konanie pred Okresným súdom Poprad v spojení s konaním pred Krajským súdom v Prešove pod sp. zn. 3Co 128/2015, za ktoré mu bola priznaná nemajetková ujma. V priebehu trestného konania bolo rozhodnutie súdu Okresného súdu Poprad o uznaní žalobcu za vinného zo spáchania skutkovo vyššie uvedených trestných činov zrušené a vrátené v druhom prípade až do prípravného konania. Následne došlo k prekvalifikovaniu skutku voči žalobcovi s tým, že bola obžaloba z 23.09.2008 pre trestný čin zneužitia právomoci verejného činiteľa spod tejto obžaloby bol žalobca oslobodený 03.03.2010, ktoré rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 08.12.2010. Kvôli neprítomnosti žalobcu na území SR bolo konanie prerušené od 01.11.2006 do 30.04.2009.

8. Štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem 3.časti tohto zákona pri výkone verejnej moci:

- a) Nezákonným rozhodnutím,
- b) Nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
- c) Rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe,
- d) Nesprávnym úradným postupom (§ 3 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z.).

9. Štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánov verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote. Nečinnosť orgánov verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb (§ 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z.).

10. V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak (§ 17 ods. 2 citovaného zákona).

11. Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ods. 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na:

- a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,

- b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosť, za ktorých k nej došlo,
- c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení (§ 17 ods. 3 citovaného zákona).

12. Žalobca v podanej žalobe a aj po ostatnom zrušení rozhodnutia súdu prvej inštancie uplatňoval nárok na priznanie nemajetkovej ujmy, ktorá mala zodpovedať neprimeranej dĺžke trestného stíhania voči jeho osobe celkove v rozsahu 8 rokov 4 mesiacov a 8 dní. Na konkrétnu otázku súdu prvej inštancie pri vytýčenom termíne pojednávania z 27.2.2015 uviedol, že namieta prieťahy v celom konaní, tzn. nešpecifikoval jednotlivé úseky konania pred súdom ale trestné konanie ako také. Odvolací súd vychádzal zo zistení, ktoré citoval aj súd prvej inštancie o jednotlivých štádiách trestného stíhania, ktoré začalo voči osobe žalobcu 31.07.2002, následného vzatia do väzby, prepustenia žalobcu z väzby a následného postupu orgánov činných v trestnom konaní vrátane príslušného súdu, teda Okresného súdu Poprad, ktorý prejednával predmetnú právnu vec.

13. Z priebehu konania vyplynulo, že konajúci súd postupoval vo veci plynule, keď po podaní obžaloby dňa 08.11.2002 vytýčil termín pojednávania, kde vypočúval obžalovaného a vykonával výsluchy svedkov až do 04.06.2003, kedy bol vo veci vyhlásený rozsudok a bol žalobca uznaný vinným. Následne v dôsledku odvolania bola vec predložená odvolaciemu súdu a v decembri 2003 bolo zrušené rozhodnutie súdu prvého stupňa a vec vrátená na ďalšie konanie, kde sa dalo za povinnosť súdu prvého stupňa vykonať ešte ďalšie dokazovanie, predovšetkým výsluchom agenta, boli vykonané dokazovania v priebehu mesiacov január až december 2004, ktorému predchádzali žiadosti konajúceho súdu o zbavenie mlčanlivosti vypočúvaných zamestnancov zamestnávateľa žalobcu a v máji 2005 bol opakovane vyhlásený rozsudok a žalobca bol uznaný vinným. Po odvolaní prokurátora a žalobcu v júli 2005 bola zrušená vec v októbri 2005 odvolacím súdom až do prípravného konania, následne prokurátor doplnil dokazovanie v naznačenom smere oznámil stranám zmenu právnej kvalifikácie a prerušil konanie z dôvodu pobytu žalobcu na jazykovom kurze v Anglicku od 01.11.2006 do 30.04.2007. Po jeho návrate pokračoval prokurátor v trestnom stíhaní a 30.06.2008 podal obžalobu, následne bol vydaný trestný rozkaz, z dôvodu odporu zrušený, odročené kvôli vykonaniu dokazovania identity agenta a následne 03.03.2010 bol žalobca oslobodený, keďže skutky, ktoré mu boli kladené za vinu neboli trestným činom.

14. Odvolací súd sa oboznámil s konštantnou judikatúrou Ústavného súdu SR (I.ÚS 35/01, IV.ÚS 203/03, IV. ÚS 58/04 a IV. ÚS 388/04 a dospel k záveru, že ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov sama o sebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa článku 48 ods. 2 Ústavy a tým aj porušenia práva na prejednanie záležitosti sťažovateľa v primeranej lehote podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (citované z rozhodnutia Ústavného súdu SR IV. ÚS 388/04). Za podstatné odvolací súd považoval to, že jednotlivé úkony súdu nadväzovali vždy na vykonávané dôkazy, ktoré boli dožiadaniami realizované aj mimo vytýčeného termínu pojednávania, resp. medzi jednotlivými termínmi pojednávania a toto dokazovanie nepresiahlo 10 resp., 11 mesiacov. Okrem toho argumentácia žalobcu, že súd prvej inštancie v prejednávanej trestnej veci nehľadel na zrušujúce rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré podľa tvrdenia žalobcu mali svedčiť o tom, že je potrebné žalobcu oslobodiť od obžaloby, nie sú na mieste. Zo zrušujúcich rozhodnutí odvolacieho súdu vyplýva, že tento uložil povinnosť súdu prvej inštancie, resp. až orgánom činným v trestnom konaní v prípravnom konaní vykonať ďalšie dokazovanie v prvom rade výsluchom ďalších svedkov a v druhom prípade aj rekonštrukciou policajného zásahu. Z týchto dôvodov odvolací súd nevidel dôvod na priznanie nemajetkovej ujmy, ktorá v čase rozhodovania o odvolaní žalobcu predstavovala sumu 4.000,- Eur vzhľadom k tomu, že už v predchádzajúcom rozhodnutí odvolacieho súdu č. k. 1Co/152/2014-198 z 29.09.2014 vyplynulo, že stal sa právoplatný výrok, ktorým bola žaloba zamietnutá skorším rozhodnutím súdu prvej inštancie v sume 16.000,- Eur. Išlo o rozhodnutie č. k. 11C/140/2012-178 z 28.03.2014.

15. Naviac odvolací súd poukazuje na ďalšie rozhodnutie Ústavného súdu SR č. k. I. ÚS 13/2011, z ktorého vyplýva, že podľa § 167 Tr. por. platného v čase, kedy bolo vznesené obvinenie voči žalobcovi, obvinený a aj poškodená strana majú právo kedykoľvek v priebehu vyšetrovania žiadať prokurátora, aby boli odstránené prieťahy vo vyšetrovaní alebo závady v postupe vyšetrovateľa alebo policajného orgánu. Neboli preukázané ani takéto kroky žalobcu v čase, keď druhým rozhodnutím odvolacieho súdu z 11.10.2005 bol zrušený rozsudok a vrátená vec až do prípravného konania príslušnému prokurátorovi.

16. Z týchto dôvodov sa odvolací súd stotožnil so závermi súdu prvej inštancie a s odvolacími dôvodmi týkajúcimi sa tvrdení žalobcu o prieťahoch v tomto trestnom konaní, resp. v jednotlivých častiach tohto konania, s ktorými sa mal možnosť oboznámiť z pripojeného trestného spisu, nedospel k záveru, že došlo k takým prieťahom v konaní, ktoré by znamenali absolútnu nečinnosť, či už súdu, resp. orgánov činných v trestnom konaní, ktoré by mohli vyvodiť záver o tom, že prináleží nemajetková ujma žalobcovi tak, ako to žiadal vo svojej žalobe.

17. Je možné záverom ešte uviesť aj tú skutočnosť, že žalobca v postavení obžalovaného, ktorý bol zastúpený aj advokátom v priebehu trestného konania, okrem toho, že popieral skutky, ktoré mu boli kladené za vinu, argumentoval tým, čo vytyka súdu prvej inštancie v tomto konaní, t. j. postupom, ktorý nebol v súlade s vtedy platnými právnymi predpismi o použití tzv. aktívneho agenta, keďže ani z obhajoby žalobcu, ani z jeho vyjadrení v trestnom konaní, táto obrana žalobcu nevyplynula. Z týchto dôvodov odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil v súlade s ust. § 387 ods. 1, 2 zákona CSP ako vecne správne.

18. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté v súlade s ust. § 396 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2 CSP. Vzhľadom k tomu, že žalobca v odvolacom konaní úspech nemal a žalovanej strane, ktorá síce bola v konaní úspešná ale žiadne trovy súvisiace s odvolacím konaním nevznikli, odvolací súd vyslovil, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).